

Dimarts Sant: com és la nostra fe?

"Va succeir l'endemà de ll'entrada triomfal a Jerusalem. Jesús i els Apòstols havien sortit molt de matí de Betània i, amb la pressa, potser no havien pres ni un refrigeri...". Meditacions de Mons. Xavier Echevarría sobre la Setmana Santa.

10/04/2006

Dimarts Sant

L'Evangelí de la Missa acaba amb l'anunci que els Apòstols deixarien

sol el Crist durant la Passió. A Simó Pere que, ple de presumpció, afirmava: *jo donaré la meva vida per tu, el Senyor, va respondre: que tu donaràs la meva vida per mi? Jo t'asseguro que no cantarà el gall, abans que no m'hagis negat tres vegades.*

Al cap de poc es va complir la predicció. No obstant això, poques hores abans, el Mestre els havia donat una lliçó clara, com per a preparar-los per als moments de foscor que s'apropaven.

Va ocórrer l'endemà de l'entrada triomfal a Jerusalem. Jesús i els Apòstols havien sortit molt dematí de Betània i, amb la pressa, potser no van prendre ni un refrigeri. El cas és que, com relata Sant Marc, el Senyor *va sentir fam. I veient des de lluny una figuera que tenia fulles, s'hi va acostar per si hi trobava alguna cosa; però quan hi va arribar no hi trobà més*

que fulles, perquè no era temps de figues. I la va increpar: "que mai més ningú no mengi fruit de tu!". Els seus deixebles ho estaven escoltant.

Al capvespre van regressar al llogaret. Devia ser una hora avançada i no van reparar en la figuera maleïda. Però l'endemà, dimarts, en tornar de nou a Jerusalem, tots van contemplar aquell arbre, abans frondós, que mostrava les branques despallades i seques. Pere li ho va fer notar a Jesús: *Mestre, mira, la figuera que vas maleir s'ha assecat. Jesús els va contestar: "Tingueu fe en Déu. En veritat us dic que qualsevol que digui a aquesta muntanya: arrenca't i tira't al mar, sense dubtar en el seu cor, sinó creient que es farà el que diu, li serà concedit".*

Durant la seva vida pública, per a realitzar miracles, Jesús demanava una sola cosa: fe. A dos cecs que li

suplicaven la curació, els havia preguntat: *creieu que puc fer això?* — Sí, Senyor, li van respondre. Llavors els va tocar els ulls dient: *que es faci en vosaltres conforme a la vostra fe. I se'ls van obrir els ulls.* I contem els Evangelis que, en molts llocs, a penes va realitzar prodigis, perquè a la gent li faltava fe.

També nosaltres hem d'interrogar-nos: com és la nostra fe? Confiem plenament en la paraula de Déu? Demanem en l'oració el que necessitem, i seguretat d'obtenir-ho si és per al nostre bé? Insistim en les súpliques el que calgui, sense descoratjar-nos?

Sant Josepmaria Escrivà comentava aquesta escena de l'Evangelí. «Jesús —escriu— s'acosta a la figuera: s'acosta a tu i s'acosta a mi. Jesús, amb fam i set d'ànimes. Des de la Creu ha clamat: *sitio!* (Jo 19, 28), tinc set. Set de nosaltres, del nostre amor,

de les nostres ànimes i de totes les ànimes que hem de dur fins a Ell, pel camí de la Creu, que és el camí de la immortalitat i de la glòria del Cel».

Es va atansar a la figuera, i no hi trobà sinó fulles (Mt 21, 19). És lamentable això. Passa així en la nostra vida? Succeeix tristament que manca fe, vibració d'humilitat, que no apareixen sacrificis ni obres?

Els deixebles es meravellaren davant el miracle, però de res no els va servir: pocs dies després negarien el seu Mestre. I és que la fe ha d'informar la vida sencera. «Jesucrist posa aquesta condició», prossegueix Sant Josepmaria: «que visquem de la fe, perquè després serem capaços de remoure les muntanyes. I hi ha tantes coses a remoure... en el món i, primer, en el nostre cor. Tants obstacles a la gràcia! Fe, doncs; fe amb obres, fe amb sacrifici, fe amb humilitat».

Maria, amb la seva fe, ha fet possible l'obra de la Redempció. Joan Pau II afirma que *en el centre d'aquest misteri, en el punt més viu d'aquesta sorpresa de la fe, es troba Maria, Mare sobirana del Redemptor*

(Redemptoris Mater, 51). Ella acompanya constantment tots els homes per les sendes que condueixen a la vida eterna.

L'Església, escriu el Papa, contempla Maria profundament radicada en la història de la humanitat, en l'eterna vocació de l'home segons el disseny providencial que Déu ha predisposat eternament per a ell; la veu maternalment present i partícip en els múltiples i complexos problemes que acompanyen avui la vida dels individus, de les famílies i de les nacions; la veu que socorre el poble cristià en la lluita incessant entre el bé i el mal, perquè "no caigui" o, si cau, que "s'aixequi" **(Redemptoris Mater, 52)**.

Maria, Mare nostra: aconseguix-nos amb la teva intercessió poderosa una fe sincera, una esperança segura, un amor encès.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/dimarts-sant-com-es-la-nostra-fe/> (04/04/2025)